

POSTANOWIENIE

25 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 25 marca 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zarządowi w B.
o odszkodowanie,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Zarządu w B.
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu
z 7 października 2024 r., I Ca 478/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. obciąża pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

(G.N.-J.)

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 19 czerwca 2024 r. Sąd Rejonowy w Łasku zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Zarządu w B. na rzecz powódki K.G. kwotę 49 500 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 11 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - Zarządu w B. na rzecz powoda K.G. kwotę 88 700 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 11

grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, orzekł o kosztach procesu oraz o nieuiszczonych kosztach sądowych.

2. Wyrokiem z 7 października 2024 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu, na skutek apelacji pozwanego, zmienił powyższe orzeczenie dokonując korekty rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów sądowych oraz oddalił apelację w pozostałej części.

3. Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniosła strona pozwana, powołując się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Podawała, że na gruncie przedmiotowej sprawy istnieje potrzeba, wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, tj.: art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (dalej „p.o.ś.”) i rozstrzygnięcia, czy właścicielowi nieruchomości położonej w OOU przysługuje wyłącznie roszczenie o zwrot już poniesionych kosztów nakładów obejmujących zabezpieczenia akustyczne, czy też dopuszczalne jest również dochodzenie odszkodowania w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione.

Skarżąca wskazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c. oraz art. 455 k.c. w zw. z art. 129 ust. 2 oraz art. 136 ust. 3 w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś.

4. Podwód K.G. w odpowiedzi na skargę kasacyjną domagał się odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

5. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in.,

że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.; nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wówczas usprawiedliwione.

6. Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że skarga nie zawiera argumentów wystarczających dla uznania, że w sprawie spełniona została przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 lub 4 k.p.c., uzasadniająca przyjęcie skargi do rozpoznania.

7. Problematyka przedstawiona w skardze kasacyjnej dla wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. była przedmiotem rozbieżności w starszym orzecznictwie. Rozbieżności zostały jednak wyjaśnione w uchwale z 12 kwietnia 2024 r., III CZP 56/23. Sąd Najwyższy stwierdził, że „właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, o którym mowa w art. 135 ust. 1 p.o.ś. jednak bez związku ze szczególnymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a p.o.ś. przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy”. Natomiast w uchwale z 6 listopada 2024 r., III CZP 27/24, SN uznał, że „właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska, chociażby zmniejszenie to nie miało związku z ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy”.

Podniesione przez skarżącą wątpliwości wykładnicze mają dotyczyć przepisów art. 136 ust. 3 p.o.ś. w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś., a mianowicie tego, czy na podstawie tych przepisów prawa właścicielowi nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania przysługuje wyłącznie roszczenie o zwrot już poniesionych kosztów nakładów obejmujących zabezpieczenia akustyczne, czy też dopuszczalne jest również dochodzenie odszkodowania w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione. W kwestii tej Sąd Najwyższy wypowiedział się uchwałą Sądu Najwyższego z 28 października 2022 r., III CZP 100/22, uznając, że co do zasady, właścicielowi nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania nie przysługuje odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione. Stanowisko to nie jest jednak powszechnie przyjmowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W części orzeczeń przyjmuje się, że z chwilą wejścia w życie uchwały ustanawiającej obszar ograniczonego użytkowania może więc dojść do wyrządzenia tzw. szkody akustycznej, ponieważ zmieniają się wymagania techniczne dotyczące budynków znajdujących się w tej strefie. Jeżeli budynek mieszkalny nie spełnia wymaganych standardów akustycznych, to obowiązek zapewnienia właściwego klimatu akustycznego, poprzez zastosowanie stosownych rozwiązań technicznych, wypełnia przesłanki szkody w ujęciu cywilistycznym. Pomimo stanowiska wyrażonego w cyt. wyżej uchwale, przeważa w orzecznictwie pogląd, iż nie jest zasadne uzależnianie powstania roszczenia odszkodowawczego z tytułu kosztów rewitalizacji akustycznej w budynku mieszkalnym od poniesienia tych wydatków (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2024 r., II CSKP 555/23; z 7 lutego 2025 r., II CSKP 289/23; z 7 lutego 2025 r., II CSKP 373/23; z 5 marca 2025 r., II CSKP 268/23; postanowienia SN z: 23 stycznia 2025 r., I CSK 198/24; z 27 lutego 2025 r., I CSK 3092/23, i z 3 czerwca 2025 r., I CSK 3342/23). Stanowisko to podziela Sąd Najwyższy w niniejszym składzie.

Problemy podniesione przez skarżącą zostały więc już dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie i nie zachodzi konieczność dokonania ponownej ich analizy przez Sąd Najwyższy.

8. W kwestii oczywistej zasadności skargi jako przyczyny kasacyjnej w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012r., III SK 16/12).

Skarżąca nie spełniła powyższych wymogów.

Wątpliwości podane przez skarżącą sprowadzają się w istocie do kwestii oceny momentu, od którego poszkodowany może domagać się odsetek od za opóźnienie spełnienia pieniężnego świadczenia odszkodowawczego. Zagadnienie to jest przedmiotem dyskusji zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie. Już samo to zatem oznacza, że rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego nie powinno być kwalifikowane jako oczywiście wadliwe w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W zakresie spraw dotyczących roszczenia odsetkowego poszkodowanego właściciela nieruchomości znajdującej się w obszarze ograniczonego użytkowania stanowisko Sądu Apelacyjnego mieści się w raczej przeważającym nurcie orzecznictwa Sądu Najwyższego. Odnotować można choćby, że w wyroku z 14 czerwca 2024 r., II CSKP 1655/22, Sąd Najwyższy uznał, że w zakresie, w jakim wskazana w wezwaniu do zapłaty kwota roszczenia okazała się uzasadniona, wezwanie do zapłaty skutkuje powstaniem opóźnienia, a w konsekwencji obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na to, że informacje konieczne do zweryfikowania wskazanej przez powoda kwoty i ostatecznego

ustalenia wysokości szkody zostały zgromadzone w toku postępowania sądowego. Podobnie rozważany problem rozstrzygnął Sąd Najwyższy w wyroku z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 270/22, uznając, że ustalenie odszkodowania według cen z chwili wyrokowania (art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 363 § 2 k.c.) nie stoi na przeszkodzie zasądzeniu odsetek od daty opóźnienia, które w przypadku świadczeń, których termin spełnienia nie jest oznaczony i nie wynika z właściwości zobowiązania, należy łączyć z wezwaniem do zapłaty (art. 455 k.c.).

9. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

10. Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i z art. 391 § 1 k.p.c.

Krzysztof Grzesiowski

(R.N.)

[SOP]